

til hvis Bestemmelser vi i et og alt henholde os. Naar den højtærede Konsejlspræsident udtaler, at det Plebiscit, som vi paa den Maade ville erhverve, neppe vil blive anerkendt som saadant fra nogen Side, saa vil jeg for det første dertil bemærke, at Udtrykket „Plebiscit“ ikke er brugt fra vor Side her i Tinget. Det er et Udtryk, som den højtærede Konsejlspræsident har optaget. Men dernæst tror jeg, de Grundsatninger, som vi opstille, netop ere dem, som i Almindelighed maa lægges til Grund ved Erhvervelsen af et Plebiscit. Naar man vil spørge om en Befolknings Mening, spørger man Vælgerne. Var der almindelig Valgret i Vestindien, vilde vi derfor ogsaa spørge i Overensstemmelse med Reglerne for den almindelige Valgret. Det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal) kan derfor ogsaa være rolig med Hensyn til Følgerne, særlig med Hensyn til eventuelle Afstemninger i andre Lande. Hvor den almindelige Valgret hersker, skal den naturligvis lægges til Grund. Men hvor Valgretten derimod er mere begrænset, saaledes som Tilfældet er i Vestindien, der bør man naturligvis ogsaa lægge denne mere begrænsede Ret til Grund. Dette forekommer mig at være ganske i Overensstemmelse med den almindelige Grundsætning, at man, hvor man vil høre Befolkningens Mening, gaar til Vælgerne. Det er ud fra denne Betragtning: det er Vælgerbefolkningen, som det kommer an paa, at vi blive staaende ved, hvad Koloniallovens Regler foreskrive. Og vi mene ikke dermed at have fornærmet eller haanet nogen som helst. Hvis Forholdet var det, at de 30,000 Mennesker til Hverdag havde Stemmeret, og vi saa kom og sagde: Nej, denne Gang maa I ikke stemme, denne Gang maa kun 366 stemme, saa kunde man tale om, at det var en Fornærmelse. Men Forholdet er netop omvendt. Hele den øvrige Befolkning er ikke ved nogen Lov i noget Tilfælde kaldet til at stemme om nogen Ting. Det er altid kun de 366, som der er Spørgsmaal om at lade deltage i Afstemninger. Altsaa, jeg mener, vi staa paa Lovens Grund, naar vi fastholde dens Regel, og hvilke Betragtninger der har ført Loven til at drage Grænsen saa snævert, er selvfølgelig noget, som vi mangle alle Forudsætninger for at bedømme, fordi vi slet ikke kende Befolkningsforholdene derovre i Vestindien. Kun saa meget kan siges, at naar Lovgivningsmagten og Kolonialraadet have været enige om at drage

en Grænse, maa der sikkert have været god Grund dertil.

Naar man saa videre indvender: Ja, men det er Embedsmænd osv., der ville komme til at stemme, saa ser jeg ikke, at vi nu i den tolvte Time kunne indlade os paa at reformere Valglovens Regler derovre, og desuden, Embedsmændene ere jo Mænd, som have været derovre paa Øerne i længere Tid, som kende deres Forhold, og som altsaa maa forudsættes at være i Stand til at danne sig et fornuftigt Skøn over, hvad der vil være til Øernes Gavn: enten at blive ved Danmark eller at afstaas. Det er altsaa en Betyggelse, som vi opnaa ved at følge Lovens Regler. Vi opnaa derved at kun saadanne Mænd komme til at stemme, som baade ere i Stand til at danne sig en selvstændig Mening, og som have Eyne til at fastholde denne uden Hensyn til de Indflydelser, der maatte komme fra den ene eller anden Side, kort sagt, kun paa den Maade faa vi en betryggende Afstemning, thi ved Spørgsmaalet om en Afstemning er betryggende eller ej, gælder det jo først og fremmest om, hvem der stemmer. Vi kunne altsaa ikke opnaa bedre Betyggelse end ved at henholde os til Lovens Regler.

Saa siger ganske vist det ærede Mindretal: Ja, men, ved denne Lejlighed behøve vi ikke at lægge Lovens Regler til Grund og holde os inden for saa snævre Grænser, thi Spørgsmaalet er saa enkelt. Det forekommer mig dog, som allerede berørt af en tidligere æret Taler, at dette er et Spørgsmaal af saa indgribende og saa vidtrækkende, ja maaske skjæbnsvanger Betygning for Øerne og deres hele Befolkning, at vi netop ved Besvarelsen af det maa kræve en særlig Sikkerhed for, at de Mænd, som kaldes til at deltage i den, ere Mænd, som virkelig kunne danne sig en Mening, og som virkelig efter gensidig og omhyggelig Overvejelse kunne udtale deres Ja og deres Nej i Overensstemmelse med den Erkendelse, som de ere naaede til. Altsaa, det mener jeg: Vi ere paa den sikre Side, naar vi lade Kolonialraadets Vælgere stemme.

Men saa vil man naturligvis sige: Ja, men i 1867 gik vi jo dog frem paa en anden Maade! Og det har særlig interesseret mig at læse, at et af Mindretallene udtaler, at det er Regeringens Mening, hvis en saadan Afstemning skal finde Sted, da at foretage den saa nær som muligt i samme Form og paa samme Maade, som brugtes i 1867. Jeg ønsker i den Anledning blot at doku-